

Mark Finley
Svijet sutrašnjice

Nakladnik
ZNACI VREMENA
www.znaci-vremena.com

Izvornik
2000 and Beyond
By Mark Finley

Urednik
Mario Šijan

Prijevod
Mirjana Randelović

Lektura
Marijan Malašić

Tiskano u uredu nakladnika
Zagreb, 2013.

Mark Finley

Svijet sutrašnjice

*Svi biblijski tekstovi navedeni su iz prijevoda
Kršćanske sadašnjosti.*

Biste li željeli živjeti u zemlji gdje nema boli, bolesti ni smrti? Kako izgleda ta zemlja? Je li Nebo stvarno mjesto? Ili je to samo zamagljeni duhovni svijet i velika prijevara? Ako je Nebo stvarno mjesto, što ćemo tamo raditi milijunima godina? Kako će to izgledati kad stvarni Krist dođe po nas da nas odvede u naš stvarni dom? Saznajte nešto o tome dok čitate ovu knjižicu.

Nakon petnaest godina traganja za nestalim faraonom u Dolini kraljeva, arheolog Howard Carter je 1922. godine gotovo bio spreman odustati od svoga cilja. Uložio je dobar dio svoga života kopajući oko spomenika i grobnica koje su drugi otkrili prije njega. Trideset tri kraljevska groba bila su otkrivena u Dolini, ali sve njih već su bili opljačkali lopovi. Stručnjaci su zaključili da je to groblje faraona otkrilo sve svoje tajne.

Ali Howard Carter nije mislio tako. On je tvrdio da se grob mladog faraona Tutankamona mora nalaziti negdje na tome mjestu. Pronašao je vrč, zlatne pločice i keramičke posude na kojima se nalazilo Tutankamonovo ime. Sva njegova iskopavanja, međutim, nisu donijela prave rezultate pa je Carterov sponzor, lord Carnarvon, konačno izjavio da više ne može financirati arheološke ekspedicije.

Carter je zdvojno molio za još jednu, posljednju priliku. Ako ne pronađe grob, rekao je, sam će platiti za rad. Lord Carnarvon se složio da mu pruži samo još jednu priliku.

Početak listopada Carterovi radnici otkrili su stube. Te su stube vodile do nekih vrata. Dok ih je iskopavao, Carter je zapazio pečat božanstva čaglja. Taj pečat je označavao kraljevske grobnice i još nije bio prelomljen. Kasnije je napisao: "Bio je to uzbudljiv trenutak za kopača u dolini nepomućenoga mira."

Carter je poslao brzjav svome sponzoru da dođe na mjesto iskopavanja. Ujutro, pošto je lord Carnarvon stigao, Carter je prorezao rupu kroz vrata. Bio je to 26. listopada 1922., najljepši dan u njegovome životu. Podigao je svijeću i pogledao unutra.

"U prvi mah", pisao je Carter, "zanijemio sam od čuđenja." Vidio je "neobične životinje, kipove i zlato — svuda samo zlato". U tom trenutku arheolog se osjećao kao da je prenesen u drugo vrijeme i drugo mjesto, potpuno različito od svega što je ikad upoznao.

Lord Carnarvon teško se mogao uzdržati. Pitao je: "Howarde, Howarde, vidiš li nešto?"

A Carter, pokušavajući opisati najveće arheološko otkriće u povijesti, samo je uspio reći: "Da, divne stvari."

Do toga trenutka nitko nije mogao ni zamisliti nevjerojatno bogatstvo, sjajnu umjetnost i kraljevsku slavu koja je ležala skrivena u pijesku. U toj je grobnici pronađeno ukupno više od pet tisuća dragocjenosti. Carteru je trebalo više od devet godina da izvadi i prebaci sve u muzej u Kairu. A to je svakoga tjeralo da se zapita: zašto su svi ti neprocjenjivo vrijedni predmeti zakopani s Tutankamonom? Zakopani u mraku, zapečaćeni u grobnici gdje nijedno ljudsko oko nije moglo u njima uživati? Koji je bio smisao svega toga?

Drugi vladar

Usporedimo sudbinu toga faraona-dječaka sa sudbinom drugoga vladara u Egiptu koji je živio dvjestotinjak godina prije njega. O tome vrlo podrobno piše u Bibliji. Bio je to Mojsije koga su Providnost i zdvojna majka stavili u košaru na rijeci Nilu. Faraonova kći pronašla je i posinila dijete, ali je dopustila njegovoj pravoj majci, Hebrejki, da ga othrani.

Gotovo dvanaest godina Johabeda je učila Mojsija da sluša Boga nebeskoga i da se u Njega uzda. Tada je dječak bio odveden iz svoga skromnoga doma u faraonovu palaču da bi službeno postao kneginjin sin.

Faraon ga je odlučio posvojiti kao unuka. Odlučio je učiniti ga prijestolonasljednikom. Postarao se da dječak stekne odgovarajuće znanje za svoj visoki položaj. Mojsije je dobio najbolju građansku i vojnu naobrazbu koju je faraonov dvor mogao pružiti.

Svi ovi koraci vodili su ga prema slavi egipatskog prijestolja. Egipat je bio središte tadašnjega uljudenoga svijeta, i sve njegovo bogatstvo, utjecaj i sila naći će se pred njegovim nogama. Sve je bilo tu, trebao je samo uzeti — ali ako pokaže svoju odanost božanstvima Adonu i Ozirisu umjesto nebeskom Bogu. Faraonova palača bit će njegov dom. Dolina kraljeva bit će mu na kraju mjesto počinka. Njegovo će tijelo isto tako biti pokopano s najskupocjenijim blagom zemlje.

Ali nijedna arheološka lopata nikad nije udarila u Mojsijev grob. I nikakva ekspedicija nikad to neće učiniti jer takav grob nikada nije sagrađen.

Mojsije je donio jednu od najsudbonosnijih odluka u povijesti. Ona je zabilježena u Poslanici Hebrejima 11,24.25: "Vjerom Mojsije, kad odraste, odbi da ga nazivaju sinom faraonove kćeri. Radije je odabrao da bude zlostavljan zajedno s Božjim narodom nego da ima časovito grešno uživanje." Mojsije se poistovjetio s Hebrejima koji su patili, dakle s robovima. Njihov cilj postao je njegov cilj. Tako ga je Bog upotrijebio da izvede svoj narod u slobodu i u obećanu zemlju.

Bolja budućnost

Mojsije je gledao iza palača, iza pozlaćene kočije i namještaja od bjelokosti. Nije želio biti pokopan s takvim relikvijama. Nije želio biti stavljen u lijes od zlata. Mojsije je izabrao drukčiju sudbinu: da postane sin moćnoga Kralja, nebeskog Boga, i da služi Njemu.

Mnogo godina kasnije Mojsije je umro sâm, na vrhu gore Nebo, upirući pogled u obećanu zemlju u koju nikada neće ući. Nije bilo faraonskih trublji, nije bilo svečanog ukopa niti slavne grobnice.

Je li to bio dobar izbor? Život borbe i lutanja s djecom Izraelovom umjesto bogatstva i slave egipatskoga prijestolja? Očito beznačajan kraj, umjesto piramide u Dolini kraljeva.

Da bismo odgovorili na ovo, vratimo se prvo pitanju koje smo postavili. Vratimo se Tutankamonovoj grobnici. Zašto su Egipćani zapečatili sva ta blaga s preminulim vladarem?

Odgovor otkriva njihov stav o tome kako se valja pripremiti za ono što dolazi nakon života. Antički je svijet vjerovao da pokojnika treba opskrbiti stva-

rima koje će mu omogućiti da nastavi život onako kako je to navikao u ovome životu. Vjerovali su da faraoni moraju putovati u prvom razredu na putu iz ovoga života prema tajanstvenome svijetu mrtvih.

Zato je Tutankamonov grob bio napunjen divnim namještajem, izrezbarenim škrinjama i posudama s uljem. Faraoni su činili sve što je bilo u njihovoj moći da besmrtnost učine što raskošnijom.

Nitko nije pripremio takve predmete niti izlio pozlaćenu posmrtnu masku za Mojsija. Ali hajde da otkrijemo što se s njim na kraju dogodilo. Što Biblija uči o mudrosti Mojsijeva izbora?

Značajan uvid u to možemo dobiti iz kratke Judine poslanice: "Naprotiv, Mihael arkandeo, kad se u borbi za Mojsijevo tijelo prepirao s đavlom, nije se usudio izreći protiv njega uvredljivu osudu, nego je rekao: 'Neka bi ti Gospodin zapovjedio da ušutiš!'" (Juda 9)

Nakon Mojsijeve smrti sâm naš Gospodin prepirao se sa Sotonom oko uskrsnuća Mojsijevog tijela. Naravno, Sotona je želio da Mojsije ostane zatvoren u grobu. Ali naš Gospodin je podigao Mojsija u tijelu iz groba, kao predstavnika svih koji će uskrsnuti kad Isus ponovno dođe. Sveto pismo ne opisuje neki bestjelesni duh ili besmrtnu Mojsijevu dušu. Mojsije je doslovce u tijelu uskrišen iz mrtvih, baš kao što ćemo i mi biti kad Isus dođe.

Požurimo sada kroz vrijeme, kroz brojna stoljeća. Popnimo se na vrh jedne gore u Judeji gdje se Isus preobrazio pred trojicom svojih učenika. Njegova je odjeća postala blistavo bijela, Njegovo lice izgledalo je sjajno kao sunce. Kraj Njega su

se pojavile dvije osobe: Mojsije i Ilija. Jedan od njih, Mojsije, koji je uskrsnuo iz groba i drugi, Ilija, koji je prenesen na Nebo a da nije okusio smrt. Mojsije predstavlja one koji će biti uskrišeni u novome tijelu kad Isus dođe. Ilija predstavlja one koji će biti uzeti preobraženi ne okusivši smrt. I oni razgovaraju sa svojim Prijateljem Isusom i hrabre Ga.

Ovaj kratki prizor otkriva nam što se dogodilo s Mojsijem. Naš nebeski Otac očito nije mogao odoljeti a da Mojsija ne uzme na Nebo ranije, prije onoga časa za koji Biblija kaže da će tada svi pravednici biti uzeti na Nebo s Kristom, o Njegovu drugom dolasku.

Kakva je dakle sudbina zadesila Mojsija na kraju njegova dugoga, teškoga putovanja? On je našao bolju obećanu Zemlju. Našao se licem u lice s Isusom Kristom, u kući svojega Oca.

Da, ja bih rekao da je Mojsije učinio dobar izbor. Što vi mislite? Ja bih radije razgovarao s Isusom nego ležao u pozlaćenom sarkofagu, bez obzira koliko me dragulja i zlata okružuje. Radije bih hodao u kući svojega Oca nego ležao s bogatstvom faraona.

Mojsije je vjerom vidio da je sva raskoš i sjaj ovoga svijeta ništavilo u usporedbi s Božjim neizmjernim bogatstvom u vječnosti. On je bio jedan od onih velikih ljudi vjere koji su pohvaljeni u poslanici Hebrejima, čije su oči bile uperene na "grad s temeljima kojemu je Bog graditelj i tvorac".

Novi Jeruzalem

Apostol Ivan opisuje taj nebeski grad u knjizi Otkrivenje. Ono što je on vidio u viđenju toliko je blistavo da je uporabio svaku metaforu, svaki sjajni

dragi kamen koji mu je bio poznat, pokušavajući opisati njegovu slavu. Nazvao ga je “zaručnicom koja je nakićena mužu svojemu”. Njegova vrata izgledaju kao golemi biseri; sve su njegove ulice od zlata. Kroz njegovo središte protječe rijeka života, bistra kao kristal, a njezine obale obrubljuju stabla života koja donose dvanaest različitih plodova i čije lišće služi za “lijek narodima”.

To je mjesto koje je Mojsije iščekivao, mjesto gdje nestaje svaka tuga i biva otrta svaka suza. Mnoge divne stanove pripremio je naš Otac za žive, a ne za mrtve. Prorok Izaija prikazuje zemlju gdje će slijepi vidjeti, hromi poskakivati, gluhi čuti, gdje će lav i janje zajedno ležati. To je mjesto gdje neće biti bolesti, neće biti kriminala, neće biti umiranja niti iscrpljenosti na kraju svakoga tjedna.

U veličanstvenoj propovijedi na Gori Isus kaže: “Blago krotkima, jer će baštiniti zemlju.” (Matej 5,5)

Apostol Petar dodaje u 2. Petrovoj 3,13: “Ali mi očekujemo, prema njegovu obećanju, nova nebesa i novu zemlju, gdje prebiva pravednost.”

Nebo nije neki svijet iz bajke — to nije svijet nekakvih providnih, lelujavih duhova. Nebo je stvarno mjesto. Bog je stvorio ovu Zemlju da bude nastanjena zdravim, sretnim i svetim bićima. Prema onome što kaže Biblija, ova će Zemlja biti iznova stvorena, sva u edenskom sjaju. Ona će postati savršeni dom za spašene nakon što se novi Jeruzalem spusti s Neba (vidi Otkrivenje 21,1.2).

Ali neki se pitaju što ćemo raditi u takvome savršenome svijetu? Većina naših aktivnosti ovdje na Zemlji vezana je uz rješavanje problema kojih neće biti na novoj Zemlji. Hoćemo li se samo došadivati i svirati na zlatnim harfama?

Prije svega, moramo se uzdići iznad zamisli da je Nebo samo sloj paperjastih oblaka. Nebeski grad, novi Jeruzalem, upravno središte cijelog svemira, postat će prijestolnica planeta nove Zemlje. Ivan u Otkrivenju vidi kako taj grad "silazi od Boga s neba". Ivan je vidio novu i savršenu Zemlju gdje grijeha više nema, "jer su prvo nebo i prva zemlja iščezli". Ova će Zemlja biti potpuno obnovljena i vraćena u svoje savršeno stanje u novom Edenu. Bit će to veličanstveni novi prostor za istraživanje.

Nebeske aktivnosti

Što ćemo raditi? Prava je istina da ćemo, kad Zemlja bude obnovljena, moći slobodno doživljavati život onako kako je to trebalo biti u početku. Sad imamo toliko prepreka. Trošimo silnu energiju na tugu, strah i krivnju, i katkad se samo vrtimo u krug. Ali na novoj Zemlji konačno ćemo biti slobodni. Konačno ćemo moći dati maha svojoj kreativnosti i ostvariti svoje snove.

Jeste li se nekad upustili u sanjarenje kako bi izgledala savršena kuća za kojom čeznete? Sjećate li se kako ste bili ushićeni? Sjećate li se kako ste se osjećali puni života? Zamišljali ste si udobnu malu prostoriju za proučavanje na prvome katu, ili bazen za kupanje u dvorištu? S poljuljanom ekonomijom, gospodarskom krizom i financijskim poteškoćama ta kuća snova možda vam izgleda nedostižna. Možda živite u iznajmljenom stanu u jednom od velikih gradova. Posjedovanje kuće možda je izvan vaših mogućnosti.

Božji prorok Izaija kaže da će nova Zemlja biti mjesto gdje svi ti planovi mogu postati stvarnost.

Čujmo što kaže Izaija: “Gradit će kuće i stanovati u njima, saditi vinograde i uživati rod njihov. Neće više graditi da drugi stanuju, ni saditi da drugi uživa: vijek naroda moga bit će ko vijek drveta, izabranici moji dugo će uživati plodove ruku svojih.” (Izaija 65,21.22)

Prije više godina naša obitelj živjela je u Sterlingu u Massachusettsu. Svake godine obrađivali smo veliki vrt. Jedna od velikih radosti moga života bila je da, po povratku s evangelizacija, radim u vrtu. Nikakva hrana nije imala tako dobar okus kao ona koja je dolazila iz moga vrta. Mahune, rajčice, kukuruz, jagode i maline — sve je bilo izvrsno!

Na slavnoj obnovljenoj Zemlji uživati ćemo u hrani koja će rasti u našem vrtu! Nezamislivo uživanje u okusima! Savršen osjet okusa, savršeno tlo, savršena klima i savršeni rod. Jedva čekam da se pojavim na toj gozbi!

Bog je naše ruke i naše umove oblikovao da stvaraju, grade i rade na ostvarenju naših snova. Besmrtnost nije besposlenost. Mi ćemo cijelu vječnost proizvoditi ono što sad ne možemo niti zamisliti.

Ponovni susreti na Nebu

Ali razmislimo o još jednoj dimenziji života u nebeskome gradu. Sjetite se svih slučajeva kad ste morali reći “zbogom”, svih slučajeva kad ste morali reći “kad bismo samo još jednom mogli biti zajedno”. Jedna od najvećih radosti ljudima na Nebu bit će drugi ljudi.

Toliko je toga što nas razdvaja na Zemlji danas, toliko toga što naše odnose čini površnim.

Ali na novoj Zemlji bit će srušene sve prepreke. Moći ćemo razvijati bogato i trajno prijateljstvo s beskrajno raznolikim prijateljima.

Ja bih volio razgovarati s Mojsijem. Volio bih ga pitati kako je bilo dok su prelazili preko Crvenoga mora, ili: “Mojsije, kako je bilo dok si se penjao na goru Sinaj, među gromove i dim?” Isto tako, volio bih sresti Davida i Daniela. Možete li zamisliti kako bi to bilo provesti popodne s Petrom i Ivanom, i slušati kako pričaju o Lazarovu izlasku iz groba?

Kao evanđelist, volio bih razgovarati s još mnogim velikim Božjim ljudima kao što su John Wesley ili Dwight Moody i slušati njihove doživljaje.

Siguran sam da postoje osobe koje biste i vi voljeli vidjeti. Možda sina ili kćer koje vam je smrt uzela i jedva čekate da ih uzmete u zagrljaj. Nebo je mjesto ponovnih susreta. To je mjesto sastanka kakvo ranije nismo mogli niti zamisliti. To je mjesto divnih odnosa koji potiču ono najbolje u nama.

A najveći, najuzbudljiviji sastanak od svih bit će susret s Isusom, kad ćemo Ga napokon ugledati licem u lice i kad ćemo moći razgovarati s Onim čija nazočnost toliko blista da Sunce nije niti potrebno na novoj Zemlji; i kad sjedinimo svoje glasove u golemom zboru hvale. To je više od onoga što možemo zamisliti.

Susret s najboljim Prijateljem

Zamislimo samo kako se susrećemo s Isusom na Nebu. On nježno stavlja ruku, na kojoj je ožiljak od klina, na moje rame. Sve što podsjeća na grijeh nestalo je, osim jednoga — ožiljci od klinova na

Njegovim rukama. Njegove suosjećajne oči pune razumijevanja otkrivaju da On zna sve o meni i da me unatoč tome voli. Onaj koji me najbolje poznaje, najviše me voli. Riječima najnježnijeg suosjećanja ljubazno me pita: "Možemo li provesti malo vremena zajedno?" Moje srce udara u radosnom iščekivanju. Stvoritelj Svemira, Otkupitelj svijeta želi provesti vrijeme sa mnom!

Dok šetamo niz travnatu, drvećem obrubljenu stazu i prelazimo preko kristalno bistrog potoka koji žubori, Isus ljubazno kaže: "Sagni se, Mark, pij ovu životodavnu vodu." Voda rijeke života koja teče od Božjeg prijestolja unosi snagu u tijelo i oživljava ga.

Zatim me odvodi do stabla života i stavlja njegov plod ravno na moj dlan. Dok jedem voće, osjećam se sjajno. Nikad se nisam osjećao tako dobro.

Dok prolazimo kroz livade s prekrasnim cvijećem, Isus jednostavno pita: "Postoji li još nešto što mogu učiniti za tebe? Sav moj život potpuno je posvećen tebi, želim te učiniti sretnim."

Naziva me posebnim imenom, imenom od milja, poznatome samo nama dvojici. To je naša tajna. On udovoljava svim mojim željama. Zadovoljava sve moje potrebe. Nikad ranije nisam bio u nazočnosti nekoga tako potpuno posvećenog mojoj sreći. Nikad se nisam osjećao tako prihvaćenim, toliko sigurnim, toliko voljenim.

On širi ruke na kojima su ožiljci od klinova i sa suzama u oku nježno kaže: "Ako ikada posumnjaš u moju ljubav, sjeti se ovih ožiljaka."

Sve što mogu učiniti jest da padnem pred Njegove noge i odam Mu slavu. Njegova ljubav zauvijek slama moje srce. Sve što mogu učiniti jest

da se poklonim pred Njim i pjevam: “Dostojno je Janje koje je zaklano da primi mudrost, slavu i čast zauvijek.”

Kako je uopće moguće okrenuti leđa Onome tko vas toliko voli? Kako biste uopće mogli otići od Njega? On čezne da s vama ide kroz svu vječnost. On čezne da vam otkrije tajne svoje ljubavi. On čezne da vas drži u svome naručju zauvijek. To nije san. Nije izmišljena priča. To je sadašnja stvarnost — već danas. Ovoga trenutka pozivam vas da dođete u sigurnost Njegove ljubavi i da tu ostanete zauvijek.

Uskoro će doći vrijeme kad će se to drugo vrijeme i mjesto pojaviti na ovome planetu u bljesku slave. Pomenuto Carterovo otkriće Tutankamono-ve grobnice samo je blijeda slika onoga što će se dogoditi nama. Vireći kroz rupu na vratima, on je zanijemio. “Divni predmeti... Posvuda blistavo zlato!” Jedan drugi svijet iznenada je oživio pod njegovim prstima.

Zamislite kako će biti kad ugledamo samo Nebo, samoga Isusa Krista kako silazi na ovaj planet prigodom svoga drugoga dolaska. Ja želim biti sudionik toga velikoga ponovnog sastanka. Želim da moj život bude usmjeren k vječnoj slavi koja nadmašuje sve moje sadašnje teškoće. Želim staviti svoj život u ruke Spasitelja Isusa Krista već danas, da bih ga mogao gledati licem u lice sutra.

Nije li to i najdublja želja vašega srca? Donesimo odluku da budemo spremni za taj divni sastanak. Tako ćemo imati prednost da živimo ne samo danas, nego zauvijek.